

Životní krédo Ryana Hollwega

**„Hard work beats talent
when talent doesn't want to work.“**

**„Tvrdá práce porazí talent,
když talent nechce pracovat.“**

Nebyl první. Před ním už obléklo plzeňský hokejový dres několik hráčů ze zámoří. Do srdcí fanoušků se ale právě on zapsal nejvýraznější stopou. Drsný knírač si je na svoji stranu získal už po pár zápasech. Pořádně přitvrdil hru indiánů, nebál se přirazit protivníka na mantinel nebo si to s ním rozdat na férovku. Přišel hráč, který do té doby v Plzni nebyl. Svoji bojovností, neústupností a zarputilostí dokázal strhnout celý tým. Stal se velmi důležitým článkem týmu. Když pak pro přílišnou úzkostlivost rozhodčích v sestavě chyběl, Plzeňáci netrpělivě počítali, kdy mu vyprší trest a kdy bude soupeřům opět „lámat kosti“.

Dlouhá cesta, kterou ušel, než z prosluněného Los Angeles zakotvil v Plzni, je o pílí, tvrdé práci, odhodlání a charakteru. Nezbytných, ale často nedoceňovaných věcech. Ryan Hollweg. Americký hokejista v plzeňských službách. Seznamte se...

KAPITOLA 1

KALIFORNSKÉ DĚTSTVÍ

V roce 1969 Brazilec Victor Hollweg emigroval do Spojených států amerických. Nejednalo se však o žádný idealistický, politický či jinak motivovaný útěk. Zkrátka si chtěl mladý Jihoameričan vyzkoušet, jaké to bude, žít v proslulé Kalifornii. Slýchal o ní, že je krásným místem pro život. Profesi automechanik rozjel svůj vlastní podnik a pokračoval v pilné práci, jak tomu byl zvyklý z Brazílie, kam se jeho světoběžnická rodina přestěhovala z Německa.

Kanaďanka Helen Addisonová nadevše zbožňovala cestování. Rodné Burnaby na východě Vancouveru jí v životním rozletu nestačilo, a tak chtěla poznat co nejvíc světových metropolí i zapadlých vesnic. Jedna z jejích pouťí jí zavedla za sestřenicí do Los Angeles, kde se rozhodla usadit. Začala pracovat ve firmě V. A. M. P. Parts Imports v oddělení autodílů a mezi její klienty patřili i automechanici. Byl mezi nimi i čerstvý Američan Victor Hollweg. Padli si do oka a z cestovatelky Helen se stala paní Hollwegová.

Ryan s rodiči

Ve firemních „dupačkách“ (u letecké společnosti American Airlines pracoval jeho dědeček-hokejista)

↩ Ryan v 11 letech oblékal dres Junior Ducks z Anaheimu

Ryan (vlevo) s mladším bratrem Brycem

Fotbalista ve čtvrti Downey

Ryan Alexander Hollweg se narodil 23. dubna 1983. Jako dítě překypující energií byl prakticky nezastavitelný a stále vymýšlel, co nového podniknout. Po roce a tři čtvrtě se navíc rodina Hollwegů rozrostla o nejmladšího člena Bryce, a tak bylo potřeba usměrnit Ryanovu energii ještě naléhavěji. Zprvu vyhrála Victorova brazilská krev a tříletý Ryan se vrhl na fotbal. Přestože ho nejrozšířenější hra na světě bavila, nebylo to to pravé ořechové. Proto se do situace aktivněji vložila kanadská nátura matky Helen, která oba syny přihlásila do místního Norwalk Knights Youth Hockey Clubu. Ten do té doby čítal jen šest, maximálně osm členů.

„V Los Angeles tehdy nikdo o hokeji vůbec nevěděl, rozhodně to nebyl populární sport. Na tým, který by hrál mládežnickou soutěž, byste pomalu nenarazili. Naše rodina byla výjimkou jen díky tomu, že maminka pochází z Kanady a hokej má v krvi, protože můj dědeček byl profesionální hokejista. Přestože mně byly čtyři roky a bráchovi tři, sáhli po nás všemi deseti. Brali každého, sami měli malou základnu. Okamžitě nás zapsali, půjčili nám výzbroj a my začali. Pamatuji si, jak jsem poprvé vlezl na led a okamžitě se do hokeje zamiloval. Už od prvních krůčků to byla pro mě taková zábava, že jsem hned věděl – to je ono! Tomuhle se budu věnovat. A brácha to měl stejně.“

To tedy měl.

„Moje první zkušenost s hokejem byla, když jsem Ryana, který začal o fous dříve než já, viděl na ledě. A tehdy jsem si říkal, že je to něco, čemu se chci také věnovat, a moji rodiče mi to umožnili. Bylo báječné, že jsem mohl být s Ryanem v jednom týmu, přestože jsem mladší než on,“ vypráví Bryce.

V Disneylandu s otcem a bratrem

V podobném duchu na úplné hokejové začátky vzpomíná i Ryanova maminka.

„Ryan byl hodně aktivní dítě a bavil ho fotbal, který hrál, ale nebyl pro něj dostatečným vyžitím. Nevěděla jsem, že by v L. A. mohl být nějaký klub, ale otevřela jsem telefonní seznam a jeden malý tam našla. Zkusila jsem jim zavolat a oni mi nadšeně řekli, že můžeme přijít. Ani jsem nechtěla, aby byli Ryan s Brycem rovnou v týmu, ale oni mi řekli, že je to OK a že jsou. Bylo jich tak málo! Ve čtyřech letech se tak Ryan poprvé postavil na brusle a zamiloval se do ledu. Brzy přišla nutnost volby, jestli hokej, nebo fotbal, protože nebylo možné, aby dělal oboje současně. A vyhrál jednoznačně hokej. Konečně jsme totiž našli něco, co ho plně uspokojovalo.“

Ryana ofenzivní pud táhl okamžitě dopředu. V dětských kategoriích je vždy pravidlem, že posty rotují napříč týmem, a každý tak chvilku hraje v brance, pak v obraně a nakonec v útoku. Jenže Ryana postávajícího v brance nebyla šance zahlédnout, byť na moment.

Ryan u babičky ve Vancouveru, v L. A. sněhuláka nepostavil

Lyzování si oblíbil Ryan už v mládí, s otcem v lyžařském středisku Big Bear v Kalifornii

I skateboard byl pro malého Ryana skvělou zábavou

Otec Victor (vpravo) u kluziště v Norwalku na svém oblíbeném místě v rohu

Ryan (vpravo) s bratrem Brycem na ploše v Norwalku, kde dělali první hokejové krůčky

I když na něj gólmanský post vyšel, neohroženě se vrhal do útoku, protože ho prostě nebavilo jen tak pozorovat, jak si ostatní hrají.

Situace ale pro Hollwegovy nevypadala nijak růžově. Maminka Helen byla zvyklá, že v Kanadě může během dvaceti minut lehce dojet ke dvaceti různým zimním stadiónům. To v prosluněném Downey (pozn.: součást aglomerace Los Angeles) bylo ledových arén málo. Navíc místní hokejový klub organizoval za týden jen jeden trénink a jeden zápas. Tým vedl bývalý hráč amerického fotbalu Richard Heon, který s hokejem neměl příliš zkušeností. Spíše žádné. Hokejová plocha měla navíc místo plexiskla jen řetězy a na jedné straně dokonce chybějící mantinely nahradila cihlová zeď. V Los Angeles si v té době rozhodně nepotrpěli na precizní úpravy ledových ploch. Ta v Downey byla z kopce a skutečně nebyla hladká. Ryan tak udělal své vůbec první krůčky na dlouhé cestě za profesionálním hokejem na zimním stadionu podobném chladnému kumbálu na skladování masa.

„Zachránil nás můj táta. Nepocházeli jsme z nijak bohaté rodiny, řekněme spíše ze střední třídy – táta je automechanik s vlastním podnikem a denně pracuje od šesti ráno do sedmi večer. Dát dva kluky na hokej v L. A. opravdu nepatřilo k levným záležitostem, přesto nám umožnil, abychom měli trénink každý den. Cestování k jednohodinovému tréninku nám klidně zabralo i dvě hodiny. Hodně jsme létali a přespávali na hotelích jen proto, abychom se stále mohli rozvíjet. Což samozřejmě nebyla žádná levná sranda. Už jako malého mě udivovalo, čeho všeho se táta vzdal, abychom my mohli hrát. Jednalo se o tak časově náročnou a drahou zábavu, že bylo odjakživa jasné, že se hokeji nemůžeme věnovat jen pro ni samou. Řekli jsme si, že budeme dobří, a za tím si šli. Pokud bychom se chtěli sportem jen bavit, mohli jsme si někde za barákem hrát fotbal. To je zadarmo. Kdyby nebylo mých rodičů, nikdy bych se nedostal tak daleko! Využili každou sebemenší příležitost, aby mi umožnili být úspěšným a dobrým v tom, co z celého srdce miluju.“

„Ryan od malička hýřil energií, kterou investoval do všech sportů, které zkusil. Hokej miloval okamžitě a dokázal tak skvěle naslouchat pokynům, jakmile byly vyřčeny. Spousta děcek v jeho věku prostě seděla na zadku a cpala se brambůrky nebo hranolky. Ryan byl diametrálně jiný a všechny svůj čas věnoval tomu, aby se zlepšoval. Pamatuji si, jak si ho ostatní kluci dobírali se slovy: ‚Ale Ryane, vykašli se na to, stejně to nedotáhneš nikam daleko.‘ On věřil tomu, co jsme si společně opakovali: ‚Makej na sobě a zvládneš to. Když budeš dřít ještě víc, tak se ti tvůj sen splní. Je to jen o tobě a tvém přístupu.‘ Hokej byl tehdy v L. A. teprve ve svých začátcích, protože to bylo období, kdy do Kings přišel Wayne Gretzky. Dokonce si vzpomínám, že Ryan jednou přišel v jeho dresu a strašně se chtěl vyfotit. Bylo to takové přelomové období pro Los Angeles – v té době byl hokej dokonce populárnější než fotbal a baseball! Kdyby mi někdo už tehdy řekl, že to Ryan dotáhne do NHL, věřil bych mu. Vždycky se snažím na všechno koukat pozitivně a doufat v lepší zítřky. U Ryana jsem byl ale víc přesvědčený, protože on byl sám na sebe tvrdší než všichni ostatní dohromady. Pořád si přidával ke všem tréninkům a makal víc než na maximum. A k tomu všemu byl tak pokorný! To mu zůstalo stále.“

Richard Heon, Ryanův první kouč v Los Angeles

Ryan (vlevo) s Brycem a trenérem Jackem Whitem, který je připravoval také mimo klub

Ryan se na hokejovém kempu potkal i s Davem Taylorem, kapitánem Los Angeles Kings